

Entrevista a:

Eduardo Ferrer Serrano

«UN ROMÀNTIC DEL BOU»

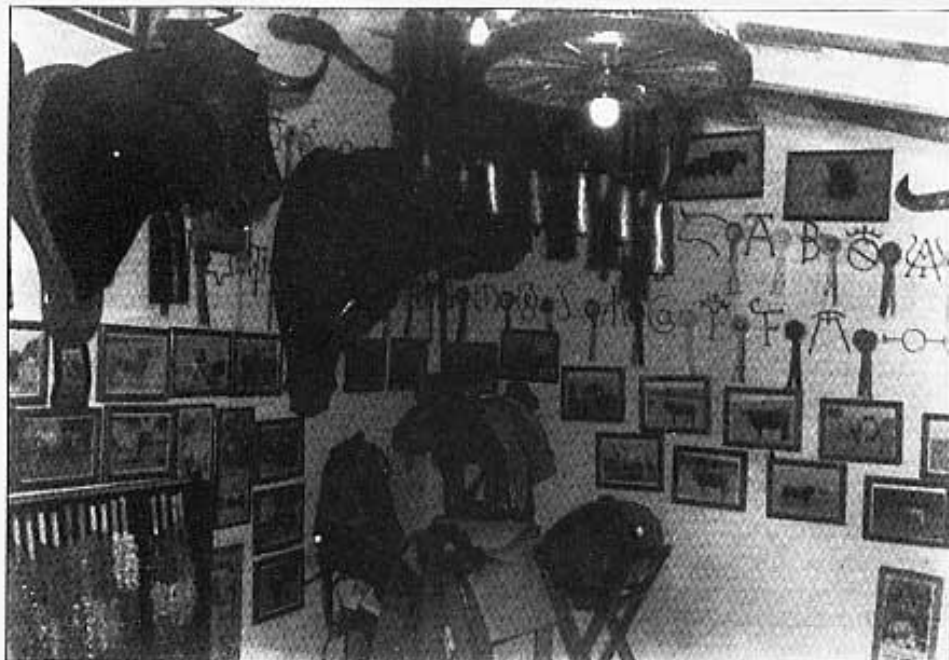
Una de les coses que em produeix satisfacció es parlar amb els amics, i si eixe amic (el cas és aquest) té una afició et parla d'ella la satisfacció n'és doble perquè al mateix temps penetres més endins de la seua personalitat, que, per altra banda, no pretén ocultarla.

Això és que he vist avui quan l'he proposat a Eduardo que em parlava de la seua afició: EL BOU. Només escoltar aquesta paraula de tres lletres les pupil·les d'Eduardo es dilaten i la seua expressió es torna reflexiva, seriosa concentrada perquè EL BOU forma part de la seua vida i també perquè l'afició de tota la seua vida n'és EL BOU. Però... qui és Eduardo?

- Home! jo soc el home de Belinda, però el meu nom complet és Eduardo Ferrer Serrano, vaig nàixer a Castelló, al carrer Cavallers i tinc ara 42 anys.

Tu Eduardo sempre distingeixes entre el que és el bou i la festa dels bous.

- Es que el bou és el protagonista de la Festa i torero pot ser qualsevol que se l'inicia de menudet. Naturalment els toreros són molt aficionats als bous i inclús el sap mal fins i tot matar-los. Jo, particularment, quan en les festes del poble es mata algun jòneg, me'n vaig. No ho puc vore. Però hem de tenir en compte que el bou de correguda es cria per això, per a matar-lo a la plaça.

"SANGUIJUELO" Miura núm. 63. "Quan el vaig vore donava pànic". Era una fera. El va lidiar Luis Miguel. En la fira de la Magdalena del 87, li van donar el trofeu al bou més brau.

Quan vas tindre el primer contacte amb els bous?

- Quan jo vaig nàixer, mon pare tenia bous de llaurar, de carro i anava pels pobles per llaurar les finques. Amb ell anavem ma mare i jo i segons em conten la primera paraula que digué al començar a parlar va ser BOU, abans que pare o mare. Una nit, dormit al carro, vaig escapar-me i em vaig posar a pixar davall d'un bou, el més perillós que tenia mon pare (li dien General, al bou) i ma mare diu: "on està Eduardín?" i mon pare em va pillar allí baix del bou. No em va fer res. Eixe va ser el primer contacte que vaig tindre amb els bous. Tot açó m'ho han contat els meus pares, jo ni me'n recordo, era molt xicotet.

Tot açó era quan vivies en Alzira, però després te'n vas anar a França, no?

- Efectivament. Allí, en Nimes, treballava per a un ramader de bous i cavalls i la meua afició a l'animal es va consolidar amb la lectura de molts llibres que en parlaven del bou. Conèixer les seues costums, les seues inclinacions, les "Querencies", ha sigut sempre un repte per a mi. Ara tinc 42 anys i començo a saber un po-

quet i soc conscient que mai arribaré a conèixer què és el bou.

Veig que a més del bou, tot allò que l'envolta es motiu d'atenció per a tu. Ho dic pel museu taurí que tu mateix t'has anat fent?

- Si pots vore que n'hi han els ferros de moltes ramaderies i moltes fotos dels bous però cap de toreros, exceptuant la de Luis Francisco Esplà i el germà i perquè van passar per ací i vam fer-la.

Això no vol dir que no tinga amistat amb molts toreros.